

ס פ ר

אלהל יצחק

חדושים על התורה

והוא מה שזיכני השי"ת לחדש בפרד"ס תוה"ק ומאמרי
 רז"ל והוצאתי לאורה ליקבה"ו לעשות נח"ר לפניו
 דוקא מבלי שום פניה. יה"ר שיהא מקובל
 ברצון לפניו ית"ש ויקויים בי מקרא
 שכתוב לא ימוש מפ"ך ומפי
 זרעך וגו' אכ"ר.

כלע"י יצחק ב"ר אהרן חסון ק"ט

נ ד פ ס

פעיה"ק **ירושלם** תוכב"א

שנת ויזרע יצחק בארץ (תרצ"ט לס"ק)

בדפוס יהודה צמ"ס, „איתאח", מחנה יהודה, ירושלים.

הקדמת המחבר

ישתבח הכורא ויתעלה היוצר אשר כחר בנו מכל עם ורוממו מכל לשון ונתן לנו תורתו תורת אמת החצובה מחכמתו ית"ש הבלתי בעל תכלית גם התוה"ק שבכתב ושבע"פ רמוז בה כמה וכמה ענינים נפלאים וסודות צפונים וכמו שהאריך מוה"ר מהרש"ש וצ"ל בהקדמת סה"ק רחובות הנהר וז"ל ומאור גוף התורה מאירים ומתפשטים ששים רבוא מיני פירושים עפ"י הפשט וכו' וששים רבוא מיני פירושים עפ"י הרמז וכו' וששים רבוא מיני פירושים עפ"י הדרש וכו' וששים רבוא מיני פירושים עפ"י הסוד וכו' עש"ב. שכל נשמות ישראל אחווים בתוה"ק וכל אחד קבלה נשמתו בה"ס פירושים כפי שורש נשמתו. וכבר כתבתי בהקדמת סה"ק נזר יצחק מהזוה"ק כמה מהשבח למי שטורח להוציא לאורה מה שקבלה נשמתו בה"ס וכמעט שהוא חיוב גמור על האדם להשתדל בזה ועמיד ליתן את הדין מי שמגלין לו רזי תורה ואינו כותב ע"ש.

רזהו שלחצני ליכנס לסנים ממחיצתי ולהוציא לאורה מה שיוכני השי"ת לחדש בפרד"ס תוה"ק הגם שאני יודע בעצמי שאיני ראוי ולא כדאי להיות חוב"ר חב"ר גברא דלא ידע מאי קאמרי רבנן אבל השי"ת יודע שלא כיונתי בזה לשום סניה ח"ו רק לעשות נח"ר לפניו דוקא ולקיים מצותו שציונו השמר לך סן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך דהיינו במעמד ה"ס.

ויען שצרות רבות סבבוני במטירת אשתי נ"ע אשת חיל החביבה עלי כנפשי אחר שסבלה זמן רב יסורים קשים ומרים ולא עברו ימים מועטים עד שנפטרה ג"כ בתי בכורתי החביבה עלי כרוחי והיא אשת חיל. במכחר ימיה מרת לאה נ"ע וקבלתי גורותיו ית"ש באהבה וע"כ קראתי שם הספר הזה אהל יצחק לרמוז לאשתי הקרויה אהל כמ"ש רז"ל ע"פ שובו לכם לאהליכם להיות לעילוי נשמתה בג"ע העליון במחיצת הצדקניות ונהנית מזיו השכינה ובא בשכרה על מה שטרחה עמי ועורה איתי ימים אף לילות בהעחקת הספר הזה ישלם ה' פעולה. וגם אהל אותיות לאה רמותי לבתי בכירתי הנז"ל נ"ע שיהיה לה מנוחה ועילוי תנצב"ה. ואחלה מהשי"ת שלא נוסף לדאבה עוד ויהפוך אבלנו לששון ולשמחה כמ"ש דותע"ה שמחנו כימות עניתנו וישלח לנו משיח צדקנו ויאסוף נדחנו אל ארצנו ואל נחלת אבותינו בעגלא ובז"ק אכ"ר.

ועתה אני אברך לבני ידידי שני צנתרות הזחב ראשון בקודש המשכיל ונבון רצ"ו אהרן בחיר ה' והשני משכיל ונבון יחזקאל יצ"ו ולאחי הנצימים ראשון בקודש החכם השלם בן פורת יוסף ושני לו המשכיל ונבון רצ"ו משה יצ"ו שכולם היו בעוזרי לקבוע דירתתי בעיה"ק על התורה ועל העבודה ישלם ה' פעולם ותהי משכורתם שלימה מעם ה' אלהי ישראל. ובכלל הברכה אברך לבתי היקרה אשת חיל אליז מב"ת. ולחתני שלשה המה מטיבי הראשון משכיל ונבון רצ"ו רפאל חסון יצ"ו ושני לו המשכיל ונבון רצ"ו עזרא אברהם עדס יצ"ו. ואת השלישי בקודש המשכיל ונבון שלמה שמאע יצ"ו כולם ישאו ברכה מאת השי"ת בכל מידי דמיטב וכן לכל הקרב הקרב. וכ"ת תוה"ק חגן עליהם ועל זרעם וז"ו ועל כל בני ישראל כיר"א.

בראשית

בבעלם באותיות מ"ן בא"ת צ"ש הם י"ה כנודע.
וה"ש אח"מ והכ"י"ב.

והארץ היטה חוכו וזכו, איחא צמד"ר פ"ב
ח"ל ר' אצכו אמר מחלילת צרייתו של
עולם לפי הקצ"ה במעשיכון של לדיקים ובמעשיכון
של רשעים הכ"ד כי יודע כי דרך לדיקים ובר
והארץ היטה חוכו וזכו אלו מעשיכון של לדיקים
ויחמר אלדים יכו אור אלו מעשיכון של לדיקים
אבל אינו יודע באיזה מהן חפץ אס במעשה אלו
ואס במעשה אלו כיון דכתוב וירא אלדים את
כאור כי טוב כוי במעשיכון של לדיקים חפץ
ואינו חפץ במעשיכון של רשעים עכ"ל, והוא תמוכ
דהיאך ק"ד שיחפון במעשה הרשעים ומה הספק
בזה, וכמפרשים ז"ל כל אחד לזרכו פנה צניאורו,
ולענ"ד אפשר צכ"י מאמר כזוכ"ק ח"ב ד"י
ע"צ וז"ל ד"א יש ככל אשר נעשה על הארץ
כדקאמרן דאחחקף על עלמא צמאי צגין דיש
לדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים ובר
ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הלדיקים מטא
לדייכו חדא מליכ דאיכו עיבדא ולדיקויא חכאן
בה ועבדין יתה כגון לקטיס מקפחא דכוכ
משחכא צטוריא צכדי חיוון לקטיס עע"ז וכד
כוכ יודחי אעצר תמן כוכ משויב ליה ונטיר
לוב מינויכו וכוכ קרי עליה ריע יש רשעים
שמגיע אליהם כמעשה הלדיקים וכגון ככוא
חייבא דכוכ בשציבותיה דר"ח דליליא חד פגע
באתחא דכוח אזלת לבי צרתא צעא למחקף בה
ח"ל צמטו מינך חוקיר למארך ולא תחטי גבאי
שבקא ולא חצ בה כוי אומר ויש רשעים ובר
עכ"ל, ונחצ בהוד"א ז"ל בכנכותיו ח"ל מקשים
דכא

בראשית ברא אלדים וכי אפשר לרמח צפקוק
כזה מאמר כזוכ"ק ק' נח דק"ה
ע"א ח"ל אמר ר"ש ארומיה ידאי צללותין לעילא
דכד רעותא עילאה לעילא לעילא קיומא על כהוא
רעותא דלא חזידע ולא אחפס כלל לעלמין רישא
דקתיה יתיר לעילא ובהוא רישא חפיק מאי דאפיק
ולא ידוע וכי וכדון דא נהירו דמחצבה דלא חזידע
צטס צנהירו דפרישא ונכרין כחדא ואחצבדו ט'
כיבלין ובר ע"ש ופירש הרב ז"ל צען חיים שער
אריך שבה ט' ספירות של א"א מכתר עד יסוד
שבה חיות ונשמה לכל העולמות עליונים ותחתונים
וכס שורש לבולס, וזהו שרמח צחיצת צרהשים
צ' היינו צינה ר' ראשית הכמה א' הוא הכתר
שהיא ראש לכל עשר ספירות שית הם כוי"ק
התחתונים וכללותם הם ט' ורמח כג"ר למפרע
מתחא לעילא נ"ע לזה צעבור ברא אלבים צמד"ד
ע"ד שאמר כזוכ"ק על באיתיותה צבאו לפני הקצ"ה
לברא העולם בהם דעאלו למפרע צקדר חשר"ק
כנידע וכשין זה אפשר לרמח צחלת ככ"ב אותיות
של כחורב שבה כללות קומת הקדושה מראש
ועד סוף כנידע שרמח בהם בעשר ספירות ושם
כוי"ה צ"ה כמאיר בהם וכוא אות כאל"ף רומז
לכתר שהיא הראש לכל צ' חיי"ב צ' חגי"ה ד'
נהי"ס הרי נשלמו הוי"ק ואח"כ מתחיל עש הוי"ה צ"ה
מתחא לעילא כ"ו, ז"ח גימט' י"ה השלים השם
הקדים ואות כ"ז הוא צינה ואות כח"י הוא חכמה
והטעם שרמח בשם למפרע לרמח למדכ"ד בעלה
צרטונו ית"ש לברא בה מדכ"ד כז"ל, גם רמח
אותיות כ"ו צנילו ואתיות י"ה נעלמים באותיות
ז"ה היא כמו מליה שרמח בה ו"ה צנילו וי"ה

ואדם אין לעבוד את האדמה, פי' כגאון חידושי זליל צפי פניו חיל וחדש שמחזיק עלמו לאין וכוח נבוכ בעיניו זה תיעלת גדול לפניו את האדמה כיוני לשכונכ כי העניו כאלו בקריב כל בקרבנות כמשזיל וזכו לעבוד רמז לעבודת בקרבנות ועוד מועיל לכשיג כחורה וכן רמז צפי' לעבוד את האדמה כדית עכ"ל, יעפודיק רמז צפי' לעבוד את האדמה לאכ שכי' שורש הענוכ כמ"ש רבינו האר"י ז"ל צפי עקב עניב יראה כי וכיין שמועיל להשגת החורה על ידכ מתקן פרזוף לאכ וממתק גבורותיה כנידע מכוונת חורה לשמך דהיינו לשם כי ה"א לאה ודוק. **ב"ר** עשות כי אלדים ארץ ושמים, ר"ת אוחיות חבי"ע כס ארבע עולמות כידועים שברא בקציה וכס כוללים כל המליחות.

כי עפר אהב ואל עפר חשבו, אפש"ל צפי' עפ"י מ"ש המגיד למרן בקדוש בטעם בואה כשמה לעוב"ז לפי שכיחב חחת כסא הכבוד ובהיות מויו השכינה צחקד ומאן דאכיל דלאו דיליב צהיה לאסתכולי צאפויב וע"כ הוכרחה לצא לעוב"ז לקגל חירה ומלות ומע"ט כדי שצבוכ למקום שחולצה חכנה צרוע ותוכל להביט צפני השכינה כצ"כ, וכנה חיבת עפר גימט"י קפ"ד קפ"ו שהם אחוריים של שני שמות ע"כ ק"ג שס א"י וק"ח א"י עפר השבי רל"צ שסכ כפנים של ד' שמות עקמ"צ, וכו' שרמו צאמרו כי עפר אהב ר"ל קודם ביאתך לעוב"ז לא כ"ח נכנה כ"א מכאחוריים שסכ גימט"י עפר כח' אצ"ג כשחשוב חוכל ליכנות מכפנים של כל כד' שמות בקדושים וזכו ואל עפר חשוב צפי' גימט"י ד' שמות כח' ור"ל מלצד כאחוריים שסכ גימט"י עפר שכיית נכנה מהם קודם גס תכנה נכפנים של כל ד' שמות ע"י חורה ומלות שקיגלה צפי"ז.

פרשת נח

מהעוף למינהו וכו', כסיק אוב"ה זליל דקדק שח"ל להקדים הצבחה אס ממעלה למטה מקדרס ואס ממטה למעלה מקדרס למה קיוד רמש אחר צבחה, ולענין אפש"ל עפ"י מ"ש הוא ז"ל צפי צבחית ע"פ וירדו צדגת כים וכו' שרמז

דכא ארו"ל ומלות הרשע הולכות לקטי"א דכתיב זלרשע אמר אלדים וכ"ו וככא אמר דאחייקר חיבו צרשיטא דעביד עיבדא טבח ומכ גס למ"ש כראשונים ז"ל דהכל הילך אחר כרוכ, ואפשר דאס הרשע עושב מלוב לש"ש גמור בלי שום פניה צעה הכיח נחשב לו לכמה מלות ומקחמא יכרהר חשוכה קלח ועדין ל"י עכ"ל, ואנו צעונוי צקה"ק נזר ילחק דקס"ב ע"ד ישנחי דמ"ש צוכ"ק דקינ"ה אחיקר בעיבדא טבח דרשיטא כיונו שפורש מאיקור צהגיט לידו שנחשב לו כעושב מלוב כמ"ש רז"ל ישב אדם ולא עבר עבירה נחשב לו כעושב מלוב ואוקמוכ צבא דנר עבירה לידו חנל אס עושב מלוב ממש צקוס עשב צעודו רשע בלי כרהור חשוכה צודחי עליב אחמר זלרשע אמר אלדים וגו' וזכו שדקוק צוכ"ק שאמר מטוי לידויכו חדא מלוב כנון הכוח ליקטים וכ"ו וככוא חייבא וכ"ו ולכאורה מכ לורך לכביא אותם מעשיות וכ"כ די לומר דמטוי לידוכ חד מלוב ועביד לב אלח ודחי דצא להודיענו דמ"ש קוב"ה אחייקר צעודא דרשיטא כיונו דוקא כנון הכוח ליקטים והכוא חייבא דאחפרשו מעבירה צהגיט לידס דהיינו קור מרע חבל ועשב טוב מבלי חשוכה זה ודחי כולך לקטי"א צ"מ וז"פ וכוון צעזכה"ת, מעתה עפ"י כל כאמור יתבאר כמדורש כנו"ל ח"א מתחילת צרייתו של עולם לפכ בקציה צמעשיבן של לדיקים וצמעשיבס של רשעים היינו מע"ט שטופים הרשעים צקור מרע דצכו מתייקר קוב"ה וז"ש וכארץ היחב חוכו וצכו חלו מעשיבן של רשעים היחב דיוקא ר"ל לשעבר חבל עתה אחפרשו מעבירה ואינס חוכו וצכו, ויאמר אלדים יכו אור חלו מעשיבן של לדיקים שטופים מלות ממש צועשב טוב ועז"א ואינו יודע צחיזה מהס חפן שאפשר כיון דמתיקר צמעשב כטוב שטופים הרשעים כנו"ל יכ"כ חפן צהס יוחר מהמלות שטופים הלדיקים וכוא ע"ד שאמרו מקום שצטלי חשוכה עימדון אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד ועז"א שאין הדבר כן חלא וירא אלדים את החיר כי טוב וחפן צמעשיבן של לדיקים ולא צמעשיבן של רשעים לפי שצכ"פ כס רשעים ולא יתעלו על הלדיקים אס יפרשו מהעבירה דוקא כ"א כשיטשו חשיבה גמורה מכל מעשיבס וז"פ ודוק.

משפיי נקי נזר ילחק הפקוקים הנזי על גליות
 ישראל ועיי כתיב ד"פ ויגברו המים הם אוכייע
 המים כזידוניים כנגד די גליות שגלו ישראל וכיי
 ג"כ בחיקוני הזוכיק והתיבה שמספר אמוחיה
 כנגד יחוד הווי"ה אדיו"ת רומזת לישראל שמיחדים
 ביחיד הנזי עש"ב וצוה א"ש ברמז הנזי שצמן
 הגלות שגברו המים הם אוכייע על הארץ הקדושה
 אז ותלך התיבה שכם ישראל על פני המים צכות
 המילה הרמוזה צק"ת וצכותה הלכו על פני
 אוכייע וגברו עליהם.

פרשת לך לך

וַיֹּאמֶר כִּי אֵל אֲבִרָה וכו', איחא צוה"ק דע"ז
 ע"ב וז"ל מה כתיב לעילא וימת הרן
 על פני תרה אצוי וכו' מאי איריח הכא אלא עד
 הכוא יומא לא הוה צר נש דמית צחיי אצובי
 צר דא וכו' ע"ש הקושיא מצוחרת דהאיכא הבל
 ולמך וברמ"ז ז"ל תירץ דמהולדות נח קאמר וכהידי"א
 ז"ל תירץ עוד שעל פני תרה דייק שהמיתוהו
 צפניו לא כן הבל שלא היה צפני אדוה"ר, וזה
 דוחק גדול שברי צוה"ק אומר לא הוה צ"ג
 דמית צחיי אצובי ולא אמר צפני אצובי, ולעני"ד
 אפשר לתרץ דמזרע שת קאמר שממנו הושחת
 העולם ומה שגולדו קודם לכן אינם נחשבים מצחי
 העולם כלל דיוקא נמי צפי זה קספר תולדות אדם
 לא הזכירם כלל אלא כתיב ויולד צדמוחו כללמו
 ויקרא את שמו שת וממנו התהיל תולדות אדם
 וצוה א"ש לשון הצוה"ק דעד הכוא יומא לא היה
 צ"ג דמית צחיי אצובי כפשטיה ור"ל מחולדות
 אדם שנתישב ממנו העולם דהיינו שת כנזי ודוק.
וַיִּקְרָא כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבַא מִלְרִימָה ויאמר אל שרי
 אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה
 את, הקושי מצוחר יכי כל אותם שנים שהיה
 עמה לא ידעה שהיא יפ"מ, ורז"ל אמרו כמה
 פנים צוה ויען שיש עי פנים לאורה לעני"ד אפשר
 טפי"ד הצוה"ק ח"א דפי"ג ע"א וז"ל אר"ש ח"ת
 כולא רזא דחכמתא איכו וקא רמו הכא בחכמתא
 ודרגין דלתחא דקא נהית אצרכם לעומקא דילהון
 וידע לון ולא אהדנק צבו ותב לקמי מארביה ולא
 אחפתא צבו כאדם דכד מטא להכוא דרגא אהפתא

שרמז ירידה הנשמה צנגול על קדר המדרגות
 כדגים מדרגה אי שאסופתם מחרת אותם ואח"כ
 כעוף ששמיטתו צרוב אחד ואח"כ הצבחה שגריכה
 רוב שנים וכו' ע"ש, וכפי"ז א"ש מה שקידרם
 פה כעוף צרישא וכדר צכונכ וכדר כרמש כפי
 מדריגתם מלמעלה למטה וכחשוב חשוב קידם
 וצוה יע"ן מה שמלינו אח"כ כשליהו ליקח מהצבחה
 הטיורה זי זי הקדים הצבחה לעוף והטעם כיון
 שליווי זה צעבור הקרצנות בקרצנית פשוט שקרצן
 צבחה מטילב מקרצן העוף וקידם לו כמו שמצוי
 צפי כל החדיר צמקי מנחות ודוק.

עשה לך תיבה עלי גופה, ככ"ק אוכ"ת ז"ל
 כתב ח"ל יתבאר ט"ד מאמר הניחא
 יחזקאל והיו שלשה האנשים האלה צחוכה נח
 דניאל ואיוצ כמה צלדקתם ונלו את נפשם פי
 דוקא שלשה יש כה צכותם למלט עולם שלא
 יגיע עליהם הרעה אבל שנים והל"ל אחד מהשלשה
 לא ימוע המשחית ממנו ויש מקדמונו שהקשו
 והלא מלינו שנחורצן נכרגו כמה לדיקים וחסידים
 דהכיב נהנו את נצלת עבדיך וכו' ותירלו וז"ל
 ואפשר שהיה חסוד יחיד בין רבים צעה הכרג
 ונאמר עד לך ישוב משפט אבל כשהם שלשה
 או יוהר ילרפו זכותם וינלו עולם אפילו הוך
 הרעה ע"כ, זכו מה שדייק כי ציועם דבריו
 כשליהו לעשות תיבה להנלל צהוכה אמר אליו כי
 כטעם שהוא לריך לימלט צתיבה ולא יגן צעדו
 זכותו כל קרוב אליו הרעה לנד שאין עמו לדיקים
 וכוא לצדו נמלא וכוא אומרו עשה לך לשון יחיד
 וכו' עכ"ד ז"ל, והנה מה שחירלו בקדמונים ז"ל
 לקושיא הנזי הוא דחוק מאד, ולעני"ד הדבר מצוי
 צש"ס דשבת פי כמה צבמה דנ"ה ט"פ ויהמר כי
 הלו עביר צחוך כעיר וכהיות ח"ו וכו' שהלדויקים
 נעשבי על שלא מיחי אעי"פ שגלוי וידוע לפניו
 יצ"ש שאין מקבלין מהם עכ"ז לפניהם אינו גלוי
 יבפי"ז אין כאן קושיא מהכיה דיהזקאל דשם
 ידבר צלדיקים גדולים כמו נח דניאל ואיוצ שלא
 היה צידם עון שלא מיחו ואפי"ה לריך זכות
 שלשה להנלל מהמשחית שאינו מצחין בין טוב
 לרע ח"פ לעני"ד ודוק.

ויגברו המים וירצו מאד על הארץ ותלך התיבה
 על פני המים, תמלא ק"ת התיבה עלי
 פני הים"י מילה למפרע, ויוון כרמז כזה עפ"י

אזרחים וזר, כנכ המלא אזרחים אזרחים גימתי
 מלכות ויוצן זה כרמז עפ"י רבניו האר"י ז"ל
 ספירת המלכות תחילת אילנות נקודת אחת
 כלולת עטש ורין להגדילת ילכמשך לב כטי
 קפירות ע"י עבודתו לכשי"ת צחורב ותפלה
 ומלות שעל ידיכם ממשיכים המוחין לז"א מאימא
 עילאל וזכס כ"ח וכ"ג ואזי כז"א נותן לני"ק
 ככ"ג וזכס נחקנת וגלמת צפרוף שלם כלול
 מ"ק ומתיחדת עמו פצ"פ. וז"ל כענין עשה
 ארטי"ה בקיום מלות צוראו בעקדת בני יחידו
 ע"ג כמזנה ונדע שילחק רומז לגבורות והוא
 גימתי ה' כוונ"ת שסס החמשה גבורות ושלשה
 חקדים המתגלים בתנכ"י דז"א וכס המאירים
 לנוק"י בעומדת אחריו תנכ"י דז"א כנודע וכמזנה
 רומז למלכות. וזכו שרמז צאימרו ויפקיד את
 ילחק בני וישס אוחו ע"ג כמזנה שהאירו השמונה
 כוונ"ת כז"י כמזנה שכיח המלכות וזכה נשם
 פרליפה ביי"ק. וזכו שרומז לו כמלאך באומרו
 אזרחים אזרחים גימתי מלכות ר"ל שכבר נשלמה
 המלכות והיא שוכ לז"א כרומז לאזרחים וא"כ
 א"ל עוד לכשלים הקרבת ילחק וע"כ אל השלם
 ידך אל הנער ואל העש לו מאומה. וא"ש
 אח"כ וכו"כ.

מסרה כניאכ רבניו מוכרמ"א ז"ל ק"י
 ונשוכ ששכ צחקר"א. ונשיבכ אליכב.
 ונשוכ מלרימב. ונשוכ אל פיר כ"י. נחפשה
 דרכיו ונחקורה ונשוכ. כשינו כ"י אליך ונשוכ.
 לכו ונשוכ אל כ"י. והז"ל פירשה בענין הנשמה
 וכגוף ע"ש, ולענין אפ"ל צדך פשוטה עפ"י
 מ"ש כרז כז"י על מאמר רז"ל צד"ר כי צשעה
 שכיח אזרחים עוקד את ילחק כיח הקב"ה
 ממרום עוקד את כערים שלמעלה וכהז ע"ז
 שארבעה כמה שרו של צבל ושרו של מדי ושרו
 של יון ושרו של אדום כי הם כמה היו בעתידים
 עורר לויתן כנודע וכס אשר הראה הוא ית"ש
 לאזרחים שסס אימה חשכה וכו' כמבז"ל יע"כ
 הולך לומר לו די בחינות שיש צילחק וזס צנך
 יחידך אשר אכבת את ילחק וכעלה עליו כאלו
 בעלה די בניס כדי שיוכל לפקוד די שרים עב"כ
 דבריו כעומים ז"ל, עו"ן מ"ש רז"ל ע"פ אביה
 אשר אביה שמרטי"ה טען שעדיין לא נשלמו ה'
 שים שנגזר עליכם וכשינו הקב"ה שיצואו שאר
 גליות

צנחש וגרים מוחל לעלמא וכו' עכ"ל, טעמא
 דירידה ארטי"ה למרים יתח כעו אכילה עכ"ד
 על הדכ"ר וכנכ הדכ"ר קודם שכלל מעכ"ד לא
 כיח יודע טוב ורע ר"ל מכנאות וטובות כעוכ"ז
 כחומרות אלא כיח דנק צרוחניות למעלה, וטובות
 ורעות כעוכ"ז המדומות כאין נגזו, ואפשר
 שארטי"ה ג"כ קודם שירד למרים כיח צמדרינה
 כזאת מרוב קדושתו וע"כ כאשר בקריב לבח
 מלרימה דכיונו לדרגין תחילין ולנחחא לעומקא
 דילכוך אמר כנכ לא ידעתי כי אשה יפי"ת את
 לא בן מקודם לא כייתי יודע מה כפרש בין
 יפי"ת לאיכה יפי"ת שהוא טובות המדומות של
 כעוכ"ז אלא עתה ידעתי זה ע"י ירידתי למרים.
בהפטרה אלא ידעה אס לא שמעה אלודי
 עילס כ"י צורח קלות כארץ, ר"ת
 אוחיות אבי"ע כס ד עולשת כידועים כוללים
 כל כמליאות ורמז שהקב"ה יתש"ל הוא גבוה מכל
 גבוה אלודי ככל וברח אוחס עד קליח כארץ
 כתחתוכ.

פרשת וירא

ותבט אשתו מאחריו וחכי נליג מלה, לכאורכ
 ביל"ל מאחריה שאס כביעה מאחריו של
 לוט לא יתח יכולה לראוח כפיכת כערים דמקטמא
 כיחה כולכת אחריו ולא אחריה שאין מעלכין
 אחריו אשה כנודע וא"כ למח נענשה וחכי נליג
 מלה, ואפ"ל שהכחוז צח ליתן טעם שיכלה לכביט
 בעבור שכיח הולכת אחריו וע"כ כשכפכה פניח
 רחמה כפיכת כערים אצל אילו היחה כולכת
 לפניו כגס שחזיר פניח חראה פני לוט ולא
 כפיכת כערים וז"ש וחצט אשתו ר"ל כפיכת
 כערים וכטעם בעבור שהולכת מאחריו וכשחזרה
 פניח רחמה כפיכת כערים ונענשה ודוק.
ויטע אשל צנאר שבע ויקרא שס צ"שס כ"י אל
 ע"לס, ר"ת אוחיות אבי"ע די עולמות
 כידועים ונחכוון כתפלתו ליחד אותם כנודע שכל
 עבודתו לכשי"ת כתפלה ליחד כעולמות כז"י
 ולהדניקס אל שורשם וזכו שכיון אזרחים אבינו
 ע"כ כתפלתו שס.
ויקרא אליו מלאך כ"י מן כשמים ויאמר אזרחים

גלויה וישלימו בזמן וכטעם לזכ שלפני הקב"ה
 שאם ישראל יתאחרו במלרים עוד רגע היו נטמעים
 בנשיט ולא יביכ להם חקומה וע"כ מיכר להוליאם
 בחפזן וסמך על שאר גלויות ישלימו בזמן, ע"ן
 מ"ש ברב כנזי ז"ל מהם רז"ל כי הקפיד הוא
 יתנ"ש על אברהם על כנזו את אבימלך והביא
 לו מנחה לאן ובקר כי אמ"ל אלכיס למה ילמד
 עליו אלופים מעם אחר וצוה הנביר כח החילונים
 וכתוב כח ישראל ואז אלדינו מרחם חשב מחשבות
 להפך השטה וכוח ללויות את אברהם מה שלא
 בלבד יגביר זה כח ישראל כ"א גם עקיד ועקוד
 את שרי האומות ואין זה רק ע"י עקוד את בנו
 באופן שיתקן אשר עוותו וז"ל אחר הדברים האלה
 שביא אחר ענין אבימלך שהנביר אברהם את כח
 באומות אז וכאלכיס נקה את אברהם וכ"י עכ"ל,
 כיו"ל לנו מכ"ז שחילולי ענין העקד כי ב"מ
 סנה גדולה לישראל כן מלך גלות מלרים שלא
 וכלו להשלימו בשאר גלויות לפי שגזרים עליהם
 שרי האומות וח"ו יהיו נטמעים במלרים וכן מלך
 שאר גלויות עלמם שלא יוכלו ללאה מגלות לגלות
 לחילשחם וחננות השרים עליהם אבל ענין העקד
 תקן הכל, וזכו שרמזה במקרה שכשאמר האע"ה
 אל נערו ינשוב אליכם ורמז להם באומרו ונשובה
 שישוב יצחק ג"כ ולא ישהט ולפי"ז יקשה מה
 הועיל בלכתו להר המוריה ועקדתו מבלי שיעלהו
 עולה, וע"ז כשיב שהעקד כנזי כועילה כמה
 חועלויות חדא ונשובה מלרים מבלי שום פחד שגא
 יטמעו שם שכוון שנעקדו שרי האומות וכלו
 להשלים גלות מלרים בשאר גלויות. עוד שנית
 ונשובה אל עיר ה' היינו בגלות צבל שחזרו לירושלם
 טיכ"ק יבנו בית שני. ועוד בגלות מדי שגזר
 עליהם הנזן הרשע להשמיד להרוג ולאבד אזי
 נחפשה דרכינו ונחקורה וכמו טעמי מדכו ואסתר
 צלים ג' ימים והכנעה ותשובה וצוה ונשובה עד
 כי יהקב"ה ענה איתם והלילם מלרה בהיא, וגם
 בגלות יון כשנלחמו עליהם החשמונאים במתי
 מעט וגברו עליהם בעזרת השי"ת ע"ד נס ופלא
 ח"ש השיבנו כי אליך ונשובה שלולא עזרתך ונסך
 כגדולים לא היינו יכולים להכניע כל איתם עמים
 רבים וע"כ כינה החשופה כהיא לעזרתו ית"ש
 באומרו השיבנו ה' אליך ונשובה, וכנגד גלות אדום
 זה שאנחנו יושבים בו כמר והנמחר שאין באולחנו

תלויכ אלא ע"י התשובה כמ"ש רז"ל עז"א לכו
 ונשובה אל ה' כי הוא טרף וירפאנו יך ויחשנו ע"י
 התשובה שכל הקולין כלו ואין כדבר תלוי אלא
 בתשובה ויקוד כל אלו התשועות הוא ע"י עקדת
 יצחק שהקב"ה עקד השרים של מעלה כדי שלא
 יתגברו על ישראל כנז"ל.

וה' המטייר על קדום וכו' כתב רש"י ז"ל
 כ"מ שנאמר וז' הוא וב"ד וע"ז

כתב כש"ח ז"ל וא"ח למה הקדים כב"ד קודם
 כי ולק"מ דכב"ד לא נכתב בהדיא בקרא רק
 נרמז באות וי"ו דוהי וא"כ איך אפשר להקדים
 כי קודם כב"ד במלכ אי ע"כ, ולטנ"ד אשש"ל
 פפ"י מאי דק"ל דדיני נפשות מתחילין מן הלך
 ולא מן הגדול משום לא תענה על רב וע"כ הקדים
 כב"ד תחילה ובסכים עמהם הקב"ה ודוק.

ותכחש שרם לאמר לא לחקתי כי יראה ויאמר
 לא כי לחקתי, לבאורה פלא גדול על

שרם אמנו כלדקת שתכחש בדבר כש"ח היודע
 מחשבות, גם חיבת לאמר אין לה הצנה שביא
 לאמר לאחרים ולא שייך פה, גם תשובת האע"ה
 ויאמר לא כי לחקת מנחשה מבלי שום ראיה,
 ואשש"ל לטנ"ד בהק' מ"ש רז"ל במס' יומא דפי"ו
 ע"כ אר"י רב רמי כתיב אשרי נשוי פשע כקוי
 חטאה וכתיב מכסה פשעיו לא ילליח ל"ק כאן
 בחטא מפורקם כאן בחטא שאינו מפורקם ע"כ,
 והנה שרם אמנו ע"ה שגגה במה שלחקה וכמ"ש
 בתרגום וחיבת ופי' רש"י ז"ל שלגגה ולא האמינה
 ואולם בחטא הזה אינו מפורקם כמ"ש ותלחק
 שרם בקרבה דייקא וכשבא הקב"ה וכודיע זה
 לאברהם באומרו למה זה לחקת שרם וכו' אז
 נעשה מפורקם אבל היא לא ידעה מזה וע"כ
 כשהוכיח אותה אברהם כיחשה עפיכ"ד כאומרו
 אשרי נשוי פשע כקוי חטאה וז"ל ותכחש שרם
 לאמר ר"ל כיחשה באמירה דוקא שלא ראתה לגלות
 בחטא אבל בקרבה היא מודה ומתחרטת וע"כ
 אמ"ל אברהם שהקב"ה הודיעו ונעשה חטא מפורקם
 ואדרבה טוב יותר שתודה כדכתיב מכסה פשעיו
 לא ילליח וז"ל ויאמר לא כי לחקת ר"ל שתחודי
 בלחוק הזה ותאמרי לחקת ומודה וטוב ירוחם ודוק.

מסרה כביאה הריב"ה ז"ל בס"ז, יוקח
 ג' במקרה, יוקח לא מעט מים,
 צרל מעפר יוקח, גם שני גבור יוקח, אשש"ל
 בס"ד

צק"ד צמח שגודע שמים הוא כיווי לחורב, וכחורב מחשה לילה"ר כמ"ש רז"ל אם פגע בך מנוול זה מושכחו לביכמ"ד אם ברזל הוא מחסולן, גם בזכות החורב הקב"ה יגאל אותנו ויקבץ נדחנו וכמ"ש זכרו חורב משה עבדי הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא וגו', ח"ש יוקח נא מעט מים שהיא החורב ואומרו מעט ע"ד אומרם ז"ל טוב מעט צנונה וכו' ועי"ז ברזל שהוא בילה"ר מטפס ויוקח ויתפילן, וגם שני שם ישראל השנויים בגלות גביר שהיא הקב"ה יוקח ויקבץ נדחנו צב"א.

פרשת חיי שרה

ויקם שזה עפרון וגו' לאברהם למקוה לעיני בני חת בכל באי שער עירו ואחרי כן קנה אברהם וגו' ויקם השדכ וגו' לאברהם לאחוזת קבר מאת בני חת, יל"ד חדא למא כפל ויקם ויקם צ"פ, עוד למא בתחילת אמר לעיני בני חת בכל באי שער עירו ולצקוף אמר מאת בני חת קתס, וחו בני חת מה איכפח לכו והלא השדכ והמערה הם לעפרון, ואפש"ל לעני"ד שאח"כ ר"ה לעשות הקניח גמורכ בכל לדויה שלא ילא אח"כ שום מערער עליה לא מעפרון ולא מאחרים וע"כ עשה הקניח לעיני בני חת בכל באי שער עירו כדי שלא יוכל שום אחד מהם לטעון טענת בן המלך או שיש לו אחיח חביבה על הקרקע כיון שהקניח היתה לפניו ולא ערער, וז"ל ויקם שדכ עפרון וגו' לאברהם למקוה ר"ל קני גמורכ בעבור שהיתה לעיני בני חת בכל באי שער עירו אח"כ חשש אח"כ לקברת אדמון צפ"י בתרא דכתיבות דק"ט ע"ל ח"ל העורר על השדכ והוא חרום עליה בעד יכול לומר השני נוח לי וכראשון קשה הימנו ע"כ עשה קיוס לקניח ג"כ מאת בני חת שם גדולי ואלימי העיר כאלו הם המוכרים והקניח מהם מלבד הקניח שקנה מעפרון, ובזה אין שום אחד יכול לטעון השני נוח לי וכו' ח"ש ויקם השדכ וגו' לאברהם לאחוזת קבר מאת בני חת דיקא כז"ל כדי שיהיה הקניח בלי שום ערעור.

באו"א טעם אומרו צ"פ ויקם וגו' מאת בני חת עפ"י משפ"י כה"ק או"כ"ה ז"ל בכה"ק (ב)

מ"ש ברמב"ם ז"ל פ"א מהלכות זכר"ע שהכרי מעט שלקח הדמים קילק זכותו וישראל לא קנה עד שגוע שטר לידו וגמלאו נכסים אלו כנכבי מדבר שכל המחזיק בהם זכה כרי שיוטיל נתינת בממון שלא נשאר לנכרי זכות בה ולזה הופיל לגמור הקניח ציד אברהם באמלפות החזקה שהחזיק בה צמח שקבר בה את שרה הכל אם כיב קוצר את שרה קודם כגם שהיב ניהן אח"כ כסף השדכ לא היה זוכה נתינת כסף לבה כזו' בלא חזקה עכ"ל, וכפ"י חש אברהם שמה אח"כ ילא חיוב מערער שיטעון אני החזיקי בה תחילה כשהיתה הפקר בנעל וגר יפרך וכי"ל לפני עדי שקר ויולאו אותה ממנו צדיגא ודיגא ע"כ נחכסם ועשה קניח אחרת מאת בני חת שם גדולי העיר ודויני העיר ואין שום אחד שיכול לכע"ז פניו כנגדם לטעון כז"ל ואם יפוז יביה באחריות עליהם ח"ש פעם שנית ויקם השדכ וגו' לאברהם מאת בני חת דיקא שטעב הקניח מהם נ"כ מלבד עפרון ובזה נתקיימה צידו בלי שום מערער ודוק.

ה' אלד"י השמים אשר לקחני מצות אבי ומארץ מולדתי וגו' לל"ד למא הקדים בית אבי קודם ארץ מולדתי ובענין היה כהפך שבתחילה ילא מארץ מולדתו שהיא אור כשדים ואח"כ אמ"ל הקב"ה לך לך וגו' ומצות אביך שיחרק מצות אביו ג"כ. ואפשר לפי שטעם בא לבזכור זכית הנסיון כזו' שיעמוד לעבד והקב"ה ישלח לו מלאכו להלליח דרכו ובזכות של עזיבת בית אביו גדול מעזיבת ארץ מולדתו לפי שקשה לאדם עזיבת בית אביו יותר מעזיבת ארץ מולדתו ע"כ הקדימו שכו"ל בעיקר.

ואלה שני חיי אברהם אשר חי מאת שנה ושצעים שנה וחמש שנים, אפשר לרמוז עפ"י מ"ש רבינו מהר"ח ז"ל בליקו"ת ששורש אברהם נמשך מפנים עליון שיש בהם ש"ע נכורין יכו' וכבר ידעת כי בדרת פניה זקן וכו' ע"ש, ובשכ"כ צדרכי ויעבור דרוש כי כתב שכ"כ תקוני דיקנא הם הי ספירות שנחכמה דא"ל מתתא לעילא ממלכות שנה עד בינה שנה וכו' תקונין תחלין הם הי קלוות תחלין שנכתב דא"ל מכיד עד חסד עש"ב, ובזה יבא כמין חימר מנין שנות חיי אברהם מאת שנה רומז לבינה דהכמה שהיא קיד מקפ"ר

מקפר במאות כנודע, ופצעים שוב הם כזו קפירות של חכמה מחסד עד מלכות כל אחת כלולה מעשר, וחמש שנים הם חמש קפירות החחין שבבחר וצין ככל י"ג חקוני דיקנא קדישא שמכס שורש הצרכים כנזיל וכס שני חייו, וצוה איש חימרו מאת שנה קמוכה ולא אמר מאכ שנה כמיש צשרכ וכטעם כיון שכיח רומח לצניה כנזי וכיא באם הרובלת על כבנים כנודע פ"כ אמר מאת שנה קמוכה.

וע"ד כמי אפשר לרמוז בשני חיי ישמעאל שהיו קליז עפ"י מ"ש ברב כנזי שם צענין כקטורת וז"ל והנה ענין י"ח קמנים אלו הם קוד עשרה ניכיק במחיים בקליז בקוד אר"ם ויש נילון אחד שהוא צקוד אוב"מ להם ולאן כמקיף כזכ מחחלק לעשר כדמיון אוב"מ לפי שאוב"מ הוא אור פשוט אחד ונקרא אור אחד בלבד ונמלא שכלאוב"מ הנהלק לעשרה ובאוב"מ שאינו נחלק צין כולם הם י"ח קמני בקטורת פכ"ל, וכיון שכיח ישמעאל מטררא דשמאלא והיותו מכ"ח אורות כנזי פ"כ היו שני חייו קליז שהוא צמ"ק י"ח וכמאכ הוא כנגד אוב"מ כגדול שנקרא אחד כנזי וכל"ז כנגד העשר אורות כפנימים וכס שני חיי ישמעאל שהיותו מהם כדברי רבינו ז"ל וא"ש אח"מ והכ"מ.

פ' תולדות

ויאמר עשו כנה חנוכי כולך למות ולמה זה לי בכורה, תמלא ר"ח אינכי כילך לימות אחיותי לאה ויוצן ברמז כזה עפ"י מבש"י צפי ועלו מושיעים צבר ליון ליפוט א"ח כ"ד עשו כהיא ג"כ ר"ח לאה וכוא עפ"י מה שנודע ביעקב אצ"ה מדתו רחמים ולאח אשתו היא כולה גבורות ודינים קשים וכשיבא זמן להפרע מטשי הרשע יחאמן בגבורות לאה וישפוט את הר עשו וע"כ רמוז צר"ח לאה. ואפשר שעשו הרשע אצ"ג דאיכו לא חזי מזליה חזי וע"כ אמר כנה חנוכי כולך למות ע"י לאה כרמחה צר"ח א"כ למה זה לי בכורה.

כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות כאל וגוי כתב רש"י ז"ל כאל כמו האלה, ול"ד

למה לא כתב האלה כמשפט הלשון, ואפשר לעני"ד עפ"י מ"ש רבינו מהרמ"ח ז"ל צפי וילא על מאמר רז"ל הצרכים קרא לביכמ"ק בר וילחק קראו שוב וכו' וחז"ד הוא שמקדש ראשון היה בזכות הצרכים ולפי שילא ממנו ישמעאל לפיכך נחרב. ומקדש שני בזכות ילחק ולפי שילא ממנו עשו לפיכך נחרב צהורצן קשה מן הראשון לפי שמדחו גבורה וכו' ע"כ. ועפ"י אפשר שזכו שרמו לו בקצ"ח צלחן כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות כאל לשון קשה רמז על ביכמ"ק שני שהיה בזכותו והיה חורבנו קשה מהראשון ולפי שהיה חקר חמשה דברים שהיו במקדש ראשון כמיש רז"ל פ"כ כתב כאל וחיקר אות כ"ח רמז לחמשה דברים כנזי שגהקרו במקדש שני.

ג"ר צארן הוא וגוי כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות כאל ובקיימותי את בשבועה וגוי ונחתי לזרעך את כל הארצות כאל וגוי. ל"ד למה כפל ענין נתינת הארץ צ"פ, ועוד למה צחילה אמר לך ולזרעך ולצוקף אמר ונחתי לזרעך ולא אמר לך. ואפשר לעני"ד צחקים מאמרים ז"ל צב"ר עפ"י שאמר כאל ולא האלה לפי שלא נתן להם אלא ארץ שבטעם עממין ולעמ"ל יתן להם שלשה הנשארים קני קנוי קדמוני חלום כעשרה עממין שהבטיח בהם לאח"כ, וצוה יחצארו הכתובים היטב שאמ"ל בקצ"ח לילחק אע"ה גור צארן הוא שהיא ארץ ז' עממין כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות כאל לך דיקא שגם הוא נחישב צה אצל צקוף כימים ובקיימותי את השבועה אשר נשבעתי לאצרכם אנוך ובדביתו את זרעך ככוכבי השמים שישלטי בכל העולם ואז ונחתי לזרעך את כל הארצות כאל רמז לארץ שלשה עממין וצוה החקים השבועה שנשבעתי לאצרכם שאחן לי ארץ עשרה עממין ודוק. **א'תה** ע"כ בירוך ה'. ר"ח אחיות אצ"ע לרמוז שילחק אע"ה מצורך מכל הדי עולמות אצ"ע ע"י לדקותו ועבודתו להש"ת. **ויקרא** אותה שבעה ע"כ שם העיר צאר שבע עד היום הזה. ברב המלצ"ים ז"ל דקוק על מה שקרא שם העיר צאר שבע והלא כבר קראה הצרכים בשם זה, ויישב שאצרכם קרא צאר שבע למקום של הנאר והאשל ועתה קרא ג"כ שם זה לכל העיר ע"כ. ולעני"ד אפשר כשנדקדק

כשנדקדק עוד למע באברהם אמר לעקום כהוא קרא באר שבע ופכה לא אמר קרא. וגם זה כתיב עד היום הזה ושם לא נאמר. ותישבע הכל צפ"ד עפ"ד הרמב"ן ז"ל שכתב בטעם שאלה אצמלך לחדש ברית עם יצחק לפי שחשב שיצחק יכול לעבור על ברית שכתבו עם אברהם יען שהוא עבר עליו בחילה כשגירש את יצחק מארצו ואמ"ל לך מעמנו ע"ש. וכפ"י נחטטל שם בעיר באר שבע כי שם נשבעו שיהיה וכשנטלה השבעה נטל השם ועחה שחידשו הברית והשבעה וגם כבאר שחפר קרא אותה שבעה ע"כ נשאר שם בעיר באר שבע עד היום הזה כשם שקרא אותה אברהם וכו' נתישבו כל הדקדוקים צפ"ד:

ואברכך

לפני ה' ויצחק לא אמר אלא בטרם אמות. ואפ"ל לפ"ד עפ"ד רבינו מהרמ"א ז"ל צ"י שא לא כליך וגי' ולא השדה ובקשה וכי לריך לכודיעו כילד ילוד כילד והלא היה מלומד מנעוריו כמ"ש אים יודע ליר וכו' די לוטור לו כבואה לו ליר ואוכלה, וביאר הו"ל ותו"ד הוא לפי שיצחק יודע בו שהוא רשע וכו' ואלה השדה ללוד נשים מחמת בעליהם ולהרוג ולנאף ולעבוד ע"ז כמ"ש רז"ל ובי"ד תחול עליו כצרכה על כל העבירות הללו, ע"כ רלב יצחק אע"כ לחקן זה ע"י שיקיים מלות כאו"א בכלים עלמם שטעה בהם העבירות ונשדכ עלמה וע"כ אמ"ל שא נח כליך תליך וקשחך ולא השדה לקיים מלותי כדו שיתוקנו העבירות מדה כנגד מדה ויהיה מקום לחול בצרכות עש"ב. וכפ"י רלה יצחק אע"כ שיקיים הקב"ה על הצרכות ולא יהיה עכוב מלד העבירות וע"כ רבקה צדצרה ליעקב אמרה שאמ"ל יצחק ואצרכה לפני ה' ופי' רש"י ז"ל צדשותו שיקיים על ידי וכו' על שליחי על כל הכנות כתי' לחקן העבירות ויקיים הקב"ה עמו ורלחה להודיע זה ליעקב לחזק את לבו שידוע עשו צדשע ולא יוכל לחקן כלום ומן הנמוט לקבל בצרכות בהקב"ה.

ויתן לך האלדים וגו' ומצרכך צרוך. תמלא החילה וסיף של בצרכות אותיות כ"ו גם כס כ"ו תיבית כמספר שם כו"ה צ"ה שצירכו צכה בשם הקדוש שהוא מקור כל הצרכות. גם

יש צכה ק"י אותיות וע"כ כס גימט"י אלף לרמח אברכך האלף שהוא אל שדי במלואם גימט"י אלף כמ"ש רבינו באר"י ז"ל בליקו"ת ע"ס יוסף עליכם ככס אלף פעמים ע"ש.

הלעיטני

נח מן האדום האדום הזה יגו תמלא ר"ת נח מן האדום המן למפרע. אפשר שרמזו תיכ"ק מה שתיודים ישראל בזמן המן ליבנות מקטרתו של איתורשע צנצר טרופה וי"ן וזהו האדום האדום צ"פ וילך הכל לקט"א שהיא חלקי של עשו הרשע וכו' יתגבר עליהם להשמיד להרוג ולאנד יע"כ שאל ממנו יעקב אע"כ למכור לו בצכורה שהעבודה בצכורות ויבואו בקבנות לכפר ולנטל הגזירה וכמ"ש רז"ל שכשנא המן אלל מרדכי מלאו שהוא עוסק בהלכות קרבן העומר אמ"ל יפה כף קיח שטורים שלכם יוחר מעשרת אלפים כבר כסף שלי ודוק.

פ' ויצא

וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלדים עמדי וגו' בקושי מנולר כיון שהקב"ה בנטיחי ושמתין בכל אשר תלך וכמה בצטחות טיבית א"כ מכ לו לירא ולבסתפק ח"ו בצבטתהו בל הקב"ה וכמה תירולים נאמרו כזה. ואפ"ל לבי"ד בטעם שנתירא לפי שהקב"ה אמ"ל כי לא אבונך עד אשר אם עשיתי וגו' שתיבת אם פשיטה לבין ספק וכגם שאמרו רז"ל שיש ברצח אם שכם ודאי כמו אם כסף תלוב. אם יהיה כיוצל יכילא ברצח עכ"ל יעקב אע"כ מרוב יראתו מהב"ה ואינו מחשיב עלמו ללדיק חשב שמא בהנטיחית האלו כס צקמק כפשע אם וע"כ כוכרה לידור נדר אם יהיה אלדים עמדי וגו'.

ובאו"א אפ"ל הפסוק כתי' דרך רמז ומוכר עפ"י מה שדרשו רז"ל הפסוק כללו על ביאת האדם לזה העולם. וכגם אמרו רז"ל בכל יום ויום ילרו של אדם מחנצר עליו ואלמלא הקב"ה עוזרו לא יכול לו. עוד אמרו העוב"ז דומה לפרחדור צפני העוב"ז וידמה האדם פלמי כזה העולם כאילו כולך בדרך מעיר לביר שצבליכתו בדרך אינו מקפיד על אכילה ושהיה ומלצושים

ומלבושים וכיוצא לפי שכוח מנפח להפגננ במקום שכולך שמח כשיגיע למחח ספלו. גם אמרו רז"ל שבשעת פטירת כלדיק מכעוכ"ז בלום כחות של מר"ש ואומרים לו יבא שלום וכר' וכאדם נידון אחר כמיתה ע"כ מה שפסק בעוכ"ז. וכו' שרמז אס יביח אלדים עמדי ושמרני ר"ל מהילכ"ר צורך הזה אשר אנכי כולך כיינו בעוכ"ז שדומה לדרך וכאדם כולך ונכל יום מתקרב אל הקבר. ובחכה אופן יכניע הילכ"ר ע"י ונתן לי לחם לאכול ונגד ללבוש דוקא לקיום כנוף ולא ארדוף אחר כמותרות וכחענוגים שזכ נדר גדול להכניע כילכ"ר וע"ז אביב צקוג לדיק ושנתי בשלום אל בית חבי כיינו עולם כעליון שכוח בית חבי כוח כשי"ת חביך קניך ויאמרו לי יבא שלום וכי כשאפטר מכעוכ"ז וכרוח תשוב אל כאלד' אשר נתנה ועכ"ז אני מצקש ממנו שבשעה שידון אחי על מעשי אחר כמיתה שידון אחי ברחמים חכו וכיב כי שם כו"כ צ"ה מקור ברחמים לי לאלדים לדיין ושופט כי מי יוכל לעמוד לפני דינו ית"ש וכמ"ש דוכע"כ ואל תבא במשפט את עבדך כי לא ילדק לפניך כל חי אפי' כלדיקים שבמיתחן קרויים חיים. והאנן הזאת שהוא כילכ"ר שנקרא חנן כנודע אשר שמתי מלכה וככנפתיו יביח בית אלדים נצורות קדושות ויכפך כרע לטוב וצוכ וכל אשר חסן לי עשר אטשרני לך ולא ימעני כילכ"ר כיון שנתכפך לטוב. **ויאמר** הן עוד כיום גדול וגו'. וליד למח באמרותיו כראשונות כתיב צבל אמירה ויאמר לכם ופה לא כתיב לכם אלא ויאמר קתם, ואפש"ל עפ"י כמדדש ע"פ ויאמר בשלום לו וכי ח"ל ואין פוטטין את בני וכוכ רחל צחו בלח פס הלחן כדא אמרש שכדצור מלוי צנשים עכ"ל, ולפ"י דברו עמו דברי קנטוריה וכראו לו שדבריו כבדים עליכם וע"כ כשראה כן לא רלכ לדבר עמכם כפרטות אלא כאלו מדבר בינו לבין עלמו ולכן כתיב ויאמר קתם ולא כתיב לכם.

עוד אפש"ל עפ"י רבינו מהרמ"א ז"ל שפי כפסקוקים כאלו על גליות ישראל ועל פסקוק ויאמר בשלום לו כהב ח"ל ויאמר לכם בשלום לו עמכם שאינכם שמים על לב ויאמרו שלום. ואם אין ביניכם שלום איך שלום ביניכם לבינו והלא למי נושא עון למי שפוצר על פשע ואינכם

עוצרים על פשע לז"א מה שאנחנו צוטחים צו כוח כי וכוכ רחל צחו בלח עם הלחן כי ע"י זכות רחל מבכה על בניב ישונו בניס לגבולם. ועב ואמר לכם אס ע"ז אחס צוטחים ואין אחס שנים מאלכס כן עוד כיום גדול הוא עח גאלחכס כי חאריך וחרחק גאלחכס כי חכוכ צעחה ולא חזכו ללס זכו אחישנה לכן קצלו עלה וכשקו הלחן מעתה מצפע כבאר כי תחזירו את ככמון כחשובה ולכו רעו ע"י כן מסקת צו בלחן צלו עמל כרועה עדרו ירעכ צלו יגיעת חרישכ וזריעה וכי עכ"ד ז"ל. וכפ"י הפסקוק כוכ מדבר על ישראל כשאינס חוזרים כחשובה ולכן לא חכו לדבר עמכם כשי"ת ביחוד וע"כ כתיב ויאמר קתם ולא כתיב לכם שאינס ראוים לכך. **ורחל** בלח עם הלחן אשר ללכוכ כי רועה

כיא, הנה חמלא ק"ח ללכוכ כי רועה. כיא' חכ"י למפרע ור"ת כלחן אשר ללכוכ ללח למפרע. ואפש"ל כק"ד דכוכ כמפרי ז"ל פירשו כפסקוקים כקודמים לזכ על בגליות וגאלח ישראל ונודע שרחל רומזה לשכינה וכלחן כס ישראל כמ"ש ואתן לאני לחן מרטיחי וכוכ כשנגלה כקני"ה למרע"ה צקנה אמ"ל חכוכ אשר חכוכ ודרשו רז"ל חכוכ עמכם צגלות זכ חכוכ עמכם צגלות אחר ויגאלו צכה כשם הזה חכוכ כרוח לבנינה דלית צה חירו דכולא. ונודע שללח כיא כחינה דינים קשים ובזמן הגאלוה תחפורר לכפרע מכאומות שבלרו לישראל כנו"ש רבינו כאר"י ז"ל צפי ועלו מושיעים צכר ליון לישפוט ל"ח ה"ר עשו ר"ת ללח ובחוחו זמן ילטרפו ויחלצנו ישראל לילך אחרי כי ולעצדו שכס אחד. וכו' שרמז ורחל שכיח כשכינה בלח עם הלחן שכס ישראל אשר ללכוכ דיקא שטובדים ללכוכם שצשמים כי רועה כיא לישראל ולא ככזמן בגלות שכיו נזויים מתחת יד כשרים ורמז בר"ת שס חכוכ למפרע לרמז שזה יכוכ למפרע כאלחית כיומים צכות כשם כקדוש חכ"י כמו שהצטיח למרע"ה וגם רמז ללח למפרע בר"ת כנו" שאז תחפורר ללח כדיניכ כקשים לכפרע מכאומות שבלרו לישראל יכ"ר ש"כוכ צכ"ח.

מלא שבוש זלח ונתנה לך גם את זלח וגו' אפש"ל כאומרו ונתנה לך ולא אמר ואלחנה לך לפי שלכן ידע שאחר שרימכ חוחו לא יאמינכו

עוד בשום חנאי שיטפה עמו פייז למיל ונחנה
לך לשון רבים ר"ל אני ואחרים עמי פיהו פרצים
בדבר ולא אפשה לך עוד רמאות כצראשונה.
וירא כי כי שנואה לאה וגר איתא צוכייק
דקריד ע"א וז"ל ר"א פתח מושיבי עקרת
בבית אם הבנים שמחה הללויה מושיבי עקרת
בבית דא רחל דאויבי עקרת דביתא אם הבנים
שמחה דא לאה עכ"ל, ועפ"י דרכ"ק אפשר שדוד
כע"ה כיוון לקטר צענה לאה ולדקחה שכנס
שאהיחה בקטובה ממנה היא עקרת בבית שאף
ישינה יעקב אע"ה עמה עכ"ל לא נתעלבה ואדרבא
כיחה שמחה וכמו שמלינו באהרן בכבן ע"ה
ששמה בגדולה אחיו הקטן ממנו וכמ"ש וראך
ושמח בלבו וצוה זכה לכהונה להיות החושן על
לבו. גם לאה ע"ה ע"י ששמחה בגדולה אחותה
בקטובה ממנה זכתה להעמיד בנים הרבה וז"ל
אם הבנים צעבור שכיח שמחה ודוק.

פ' וישלח

יש לי רב אחי יחי לך אשר לך. ר"ת יש
ל"י ר"צ לר"י הוא שם קל"ה הזנות
כמ"ש מכר"ש מוקטרפולי זל"ל פ"ט וחזני על
שמך שהם אותיות שקודם איהיה שמך. ויוזב
כרמו הוא עפ"י ג"ש רז"ל צענין במנהג שגלה
יעקב לעשו עזים מאתים וגר במכאן למדנו
כעונכ כאמורה נחורה כמשפ"י רש"י ז"ל צ"ה הו",
ואפשר שמשו הבין זה כענין ופ"י הכיבו יש
ל"י ר"צ שקל"ה הזנות שולטת עליו כרמחכ צר"ת
וא"כ עב החוטלת בלימוד הוא ופ"י אחי יחי
לך אשר לך. אבל יעקב אצינו ע"ה כיוון צוה
כדי שצקיף בימים ישיב לי במנחה הם ולדוהיבם
וולדי ולדוהיבם שיעלה לך ע"ה מאד כשפ"י
מכר"ש פרימו ז"ל הכריד החיד"ה ז"ל צנהיק פ"ש.
ויגרע יתחק וימה ויאכף אל עמיו וגו'. רבינו
מכרמ"ה זל"ל פ"י אומרו ויאכף אל עמיו
עפ"י דכז"ה"ק כי כשכלדיק נפטר ילא ברז
שילאו לקרחתו כל בני מחילתו ויאכף איהם
במחילתם אחשוב הקרא חקיפה אל עמיו ואין
ספק כי לא כל אדם זוכה ללכת מיד אל מחילתו
עם בני גילו כי יש יעצבו חן ממחילתו קלת
זמן על אחי חמ"ה שידו ופ"י לא יאמר אלל
שאר לדיקים וימה ויאכף אל עמיו כי לא מיד
נאכף אל עמו בני מחילתו רק בהיך מיד אל
מחילתו כיתחק שאין לריך למרק תחילה שו"ד
זכו ויגוע ויאכף אל עמיו, וזה החשיב צניות
מאמרם ז"ל כשכלדיק נפטר ג' כהות של מה"ש
יולאין לקרחתו אחת אומרת יבא בליכ, יארת
אומרת כולך נכוחו, ואחת אומרת ייחי על משכביהם
כי כוכ מלכד שית לב מה ענין מקפר הכהות
ולא אמר ככל כה אחת וחלוקי מאמרם ימי
ככרו דרשה זו בכחוב גם ראוי לבס לב אל
כפכס ז"ל קדר ככחוב כי שם נאמר כולך נכיה
באחרונה אך כוקל בכחוב כי באומרו יבא שליט
כיליל יוח על משכבו ואחר אומרו לשון רבים
אומר

ויקח לו יעקב מקל לבנה וגו' כי רש"י ז"ל
מקל לבנה עץ הוא ושמו לבנה כמה
דחימא תחת הלון ולבנה ואומר אני הוא שקורין
טרימב"ל שהוא לבן עכ"ל, וע"ז כחז הש"ה ז"ל
דאם כעץ היב לבן למח לריך יעקב לפללו כדי
שיכיר לבן בל"ה נמו היב לבן ע"י וכ"כ הרב
גור אריה ז"ל ודבריכם תמוכים מאד שכרי רש"י
ז"ל צקו"ד כחז שהוא לבן. וכר"א"ס ז"ל אחר
שככריה שלא היב כעץ לבן כז"ל כחז אבל צב"ר
אמרו מקל לבנה לה חוטר חוטר רטוב וכוא
חמוכ מאד עכ"ד ואפשר שהרבינים כז"ל לא היו
גורקים בלשון רש"י תיבות שהוא לבן הכתובים
צקו"ד אבל מ"מ דברי צב"ר מצוהרים צפירוש
שכיב לבן, ולענ"ד אפשר לישב הכל זכוא שמראית
כלבן אורי צקוג אחד וכמ"ש במראות נגעים
כשלב ופקוד הכיכל וכלמר לבן ופקרום צילכ
וככל לבן ולפ"י נוכל לומר שכסך כנקרא לבנה
הוא לבן וכמ"ש צב"ר ובלשון רש"י ז"ל ועכ"ל
כשיקלוק אחו יכיר פנימיותו לבן ציותר כמו
כשלב ויוכר צו העקודים והנקודים וכלוז קליפתו
אדומה מעט ויוכר צו כלבנותיות ציותר וכערמון
קליפתו אדומה יותר מהכל וכולך יעקב אע"ה
לשלשה מקלות אלו ולא די באחת מהם שאם
יולידו בלאין כולם צקגנון אחד ירגיש לבן שזכ
נעשה ע"י תחבולה פעפ"י כטבע חי אפשר

אומר הולך נכוחו לשון יחיד וגם שוחחו את טעמו
 מלשין ביאה ללשון כליככ ע"כ אמר גי כחות
 וכו' וכיח כי הנה יש גי דברים אי כבוד כי בהולך
 להקביל את הלוים כד"א כבוד כי יאספק, גי
 כמתיחסים למחילתו הבאים להקביל פניו, גי כלדיק
 כנפטר עלמו והמתין בו רז"ל דברו על לדיק שמיד
 הולך צופר אל שורבו יאמר כי בת אחת מנשרת
 ללוים ואומרת כל תלך שערדין לא באה בשכינה
 להקבילך כי הנה יבא שלום היא הקב"ה, וכשניה
 מנשרת ואומרת הנה כלדיק הולך מיד ניבח
 שירבי הוא צניקות מחילתו ואין לריך להתשכב
 חזילה על שים מרות, משיבה בת בני ואומרת
 אי"כ כנשמות שקמו מאשכנזים בני מחילתו להקבילו
 הוא והם ינחו על משכנותם וכו' אך הכתיב
 כיפך הקדר להיות כי רוב כלדיקים אין בולכים
 מיד נוכח שירשם וע"כ אחר שהלדיקים יולאים
 להקבילו לא יחוייבו להמתין חוץ ממחילתם עד
 יטבר מאחה הטח כי"א שאחר הקבלתם ינחו
 הם לכדם בעת ואח"כ הוא הולך נכוחו וכו'
 וע"כ נאמר ינחו על משכנותם קודה הולך נכוחו
 עכ"ד ז"ל דפח"ת.

ולענין אפ"ל מאמר בני ולישב בדקדוקים
 שדקדק בז"ל באר"א והוא שהגי כחות
 הם כנגד גרין ונודע מהזכיר פי חרומה דקמ"א
 ע"כ ששכלדיק נפטר הנשמה עולה לאעלה בג"ע
 כעליון והרות הולך לג"ע הארץ והנפש תשאר
 מהופפת על הקבר כמ"ש אך נשרו עליו יבא
 ונפשי עליו האבל, גם יש בת אחר למטה מהנפש
 שישאר צנוף עלמו ונקרא הכלל דגרמי כנודע
 וזה ישאר עד זמן ה"י"מ, ונודע שהרות אינו הולך
 לג"ע הארץ עד לאחרי קבורת הצנוף וינחו הנפש
 והכלל דגרמי בניו ש"כ אקרב בחורה לבלין
 את המה וכל מה שמתהרין נקבורתו טוב יותר
 כדי שינחו כל אחד במקום הראוי לו.

ובזה יבא אל הביאור ששכלדיק נפטר יולאין
 לקראתו גי כחות של מה"ש כנגד גרין
 כז"ל אחת אומרת לנשמה יבא שלום לג"ע כעליון
 תכו"מ, ואחת אומרת לרות הולך נכוחו לג"ע
 הארץ ורמז באומרו הולך ולא אמר ילך שאינו
 הולך תר"ע אלא אחר הקבורה. ואחת אומרת
 לנפש והכלל דגרמי ינחו על משכנותם, ורז"ל
 כיפכי הכתוב עפ"י קדר המורינות גרין ואמנם

הכתוב אומר פ"ס הכוב נפועל דכיונו ינחו על
 משכנותם כנפש והכלל דגרמי ואח"כ הרות הולך
 נכוחו לג"ע הארץ כז"ל וככל אחר וא"ש ודוק.
ויקח מן הכה צידו מנחה לעשו אחיו עזים
 מאחים וגו' הטעם שהקדים הנקבות
 לזכרים וכיח ראוי להקדים הזכרים יחבאר עפ"י
 מאמר רז"ל צדיק ע"פ ויקח עשו את נשיו וז"ל
 אר"י לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, לב חכם
 לימינו זה יעקב, דכתיב ויקם ויעקב וישא את
 בניו ואח"כ את נשיו, ולב כסיל לשמאלו זה עשו
 שנאמר ויקח עשו את נשיו ואח"כ את בניו ע"כ,
 ופי' הרב מת"כ ז"ל לימינו להיטיב לדרך כמוקר
 להקדים הזכרים לנקבות ועשו כיח ככול על
 הנקבות ונחף אשה חקר לב עב"ל, וע"כ יעקב
 אע"ה כשפלה לו המנחה הקדים הנקבות לזכרים
 עפ"י מוחו לרמוז לו שהוא כסיל ונחף שמקדים
 הנקבות, וזהו שרמז הנביא עובדיה ע"ה באומרו
 הנה קטון נתחייב ציונים ר"ת נקבה שרודף אחרי
 הנקבות וע"כ צווי אחת מאד.

על כן לא יאכלו בניי את גיד הגשה אשר על
 כף הירך וגו', אפ"ל באומרו על כף הירך
 גם צדן גיד הגשה כתבו כפוקי ז"ל שאינו אסור
 כי"א כמין שיש לו כף. עגול ומכ הטעם לזה,
 אבל נודע שהמלאך שנחפגש עם יעקב אע"ה הוא
 ק"מ שרו של עשו הרשע ובג"ש על פסוק לא
 אשלחך כי"א צרכתי שבודק לו על הצרכות שצרכו
 אצ"ו, והנה כף גימט' ק"מ ולרמוז לזה לא נאסר
 כי"א מי שיש לו כף וכתיב אשר על כף הירך דיקא.

בהפטר הנה קטון נתחייב ציונים ר"ת
 נקבה, ויוצן ברמז הזה עפ"י מ"ש
 רש"י ז"ל בפי וילא פ"ס ויקם יעקב וישא את
 בניו ואת נשיו וז"ל הקדים זכרים לנקבות, ועשו
 הקדים נקבות לזכרים שנאמר ויקח עשו את נשיו
 ואת בניו וכו' עב"ל, וזהו שמבזה אותו הנביא
 באומרו הנה קטון נתחייב ציונים ורמז בר"ת נקבה
 לומר שרודף אחר הנקבות לזנות ומקדים אותם
 וע"כ צווי אחת מאד.

כה אמר כי אלרים לאדום וכו' וירי צנויים
 שולחי וגו' ק"ת רמ"ח הם רמ"ח
 מ"ע שנלטו ישראל שגבל אחת מהם
 נברא מלאך בנודע, ואותם המלאכים יכוו לזרים
 ושלוחים כנגד אדום להלחם עמכם ע"כ כלער
 שליטרו

שליטתו לישראל בגלותם ח"ל קמו ונקומה עליה למלחמה.

ועלו מושיעים צבר ליון לשפוט אתי כרי עשר וביחתי וגו' ק"ת אותיות חורה לרמוז שבזכות החורה שעוקקים בה ישראל בקצ"ה ישפוט לכה עשו דכשקול קול יתקב אין כידים ידי עשו וע"כ יתחייב צעונשים על שליטת לישראל שלא כדון.

פ' וישב

וישראל אהב יוסף מכל בני וגו' ויראו אחיו כי אותו אהב אביהם מכל אחיו וגו' וליד למה בתחילת כתיב מכל בני ולצדק מכל אחיו ולריך טעם לשינוי הזה, ואפשר בדרך פשוטה שיעקב אטי"ה היה מחשיב ליוסף שהוא חכם וצדק יותר מכל אחיו וכמ"ש כי בן זקונים הוא לו ות"א ארי צד חכים הוא ליה וכל השבטים אינם בגדר אחים לו בחכמה וע"כ כתיב אהב את יוסף מכל בני דיקא ואינם אחים לו בחכמה, אבל השבטים לא כן ידמו אלא שגם הם חכמים כמוכו ואחים לו בחכמה ג"כ וז"ל ויראו אחיו כי אותו אהב אביהם מכל אחיו דיקא שכולם אחים ושוים במדרוגת אחת ועכ"ל אהבו אצלו יותר מכולם וע"כ ויכנאו אותו וגו'.

וילכו אחיו לרעות את לאן אביהם נשכח, אמרו רז"ל נקוד על את לומר שהלכו לרעות את טלמן. ולכאורה קשה לדרוש בגנותן של שבטים שבטי יב ותוכ"ק חרמונו לנו כגנות הזה והלא אפי"ו בגנותן של רשעים לא דיבר בכחוב כוודע מענין במקושש וכילוף, ואפשר שכונת רז"ל בזה ע"ד שאמ"ל יוסף לבקף כי למחיה שלחני אלדים לפניהם ולהחיות לבם לפליטה גדולה והיוו שעי כליכה זו שהלכו לשכח נתגלגל הדבר שירד יוסף למצרים ונעשה מושל ויהיה זה סיבה לכהיות אחת בשנות הרעב, וזהו שרמזו תוכ"ק בניקוד תיבת את שהלכו לרעות את טלמן ר"ל לפונק את טלמן כשיצואו שנות הרעב והגם שגם אינם יודעים ולא נתכוונו לזה אבל תוכ"ק מודיעה אותנו בטעם שנתגלגל זה הענין על ידם שכיב סיבה מכש"ת לרעות את טלמן כזו.

וישב ראובן אל בצור וכנה אין יוסף בצור

וגו', ראיתי להחידים ז"ל צבנהותיו על כזוכ"ק על מ"ש שם ואיכו לא כוכ חמון כד אודון יוסף דהא כולכו משמשי לאצוכון כל חד וחד וימא חד וזכורא וימא דראובן כוב, כתב רז"ל ליל לפי"ז דכשכלכו לשכח נעלו רשות דקלח ימים יכיו כולם ביחד ושלח יוסף וכיפ"ת ונחיי נדחקו יאכמ"ל עכ"ל, ולא זכיתי להבין למה הדוחקים הללו שהרי בנימין לא היה טענה כשכחו את יוסף ואותי היום שהלכו כולם לשכח היה יומי של בנימין לשמש לאביו וראיה לזה שהרי ציוס הכני אתה שהלכו לשכח בניט יוס של ראובן שהיוזרים חלילה על הסדר ממילא יוס שלפניו היה של בנימין יאין כאן תמיכה וז"ס לענ"ד, וכעת אין מלוי אללי קי נחיי ויפ"ת לראות אם נתתו לזה.

פ' מקץ

מ'קץ שנים ימים ופרטה חילוכ, ר"ת מביה רק תיבת ופרטה מפסיק באחיית מביה ויומתק ברמז כזכ עפ"י משפ"י בסי"ק חד יצחק כפסיקים האלו על גלית ישראל שהקצ"ה הקדים שתיים על מספר ונושנתה שלא יתקיים בהם היו אצור האצדון וע"ז רמז בר"ת מביה לומר לני שהמשיח מוכן ומזומן לזה בכל שעה כמ"ש היום אם צקילו תשמעו רק ופרטה ברמזו על הילכ"ד כוא במפסיק ימטכב ביאהו ידוק.

איתא במדרש ויכי מקץ שנים ימים זש"ב אשרי הגבר אשר שם כי מצטחי זה יוסף ולא פנה אל רבנים ע"י שאמר לכה במפסיק כ"א זכרתי אתך וזכרתני וגו' נהוקף לי בנתיים ימים עכ"ל, והוא חמוכ בדצריי קיתרים זא"ז וכל כמפי ז"ל כ"א לדרכו פנה צפירובן, ינטי"ד אפשר צמח בגדקק עיד אימרו ילא פנה אל רבנים וכיל"ל ולא צמח ברכבים באימרו אשר שם כי מצטחי, גם אומרו אל רבנים לבין רבים וכיל"ל אל רכב דכיוני שר במשקוב, ויובן הכל צק"ד צק"י משפ"י כמפי ז"ל בגנות כפסיק אריד בגבר אשר ינעח צאדם וגו' ומן כי יקיר לבי, ולכאורה אומרו ומן כי יקיר לבו כוא שפה יחד כיון שאמר אשר ינעח צאדם אבל ככונה כוא שהצטחו

שכנטחון בהשיית כוח מוכרח לאדם בכל עניו
 ועכ"ז לריך באדם שיפנה לאחיה עזר וקיוע
 שנאמלעוהו כשיית יושיעו מלחמו עפיי בטבע
 ובכיוולא בזה לא נאקר כנטחון באדם אם יגמור
 בדעתו שהשיית יושיעו על ידו ולא נאקר כ"א
 אם ח"ו יקיר בטחוני מהשיית זכ"כ וע"כ אמר
 ארור הנבר אשר יבטח באדם וגו' ומן הי יקור
 לבו זה ודאי בכלל ארור, אבל אם לא יקור לבו
 מהשיית עם שיבטח ג"כ באדם אינו בכלל ארור.
והנה זה בענין דוקא בשאר כל אדם אבל
 כלדיוקים גמורים שטובדים כשיית באהבה
 יותר מטבעם גם הקב"ה עושב עמכם מרב כנגד
 מרב בדרך נק שלא עפיי בטבע וע"כ אין לריכס
 לפנית לשום אמלעי אלא כל בטחונם יכיר בהשיית
 וכהי יוסף בלדיוק מרוב ענותותו לא חשב עלמו
 מהלדיוקים גמורים שיטעה להם נקים למטלה מן
 בטבע אלא ע"י אמלעי וע"כ בקש משר המשקים
 שיזכירכו לפרעה אבל עיקר בטחוני כיר בהשיית
 ואילם לפי כאמת הוא לדיוק גמור ואי"ל לשום
 אמלעי וע"כ מן השמים קנסו עליו עוד שתי
 שנים להידועו שהוא מהלדיוקים גמורים, וכשראה
 בן לא פנה עוד אל המלכיים כשכחו אציו ואחיו
 אלא כושיבם לבדם בארץ גושן, חכו כונת המדרש
 אשרי הנבר אשר שם הי מבטחו זה יוסף שלא
 החשוב שח"ו מן הי יקור לבו כשאמר לשר המשקים
 כ"א זכרתני, אלא בטח בהשיית ופנה דוקא לשר
 המשקים שהשיית יושיעו על ידו וזה בתחילה
 שחשב עלמו כהמין כעם אבל אח"כ ולא פנה אל
 רבנים כלל לפי שראה שעי שאמר לשר המשקים
 כ"א זכרתני והזכרתני נחוסף לי שניחם יעים
 וע"כ לא פנה עוד אל רבנים כלל ודוק.

מד"ך השלום אביכם זה יעקב, בזקן אשר אמרם
 לי זה יצחק, ויאמרו שלום לעבדך לאציו
 ע"כ, הרב וילבור יוסף ז"ל הביא מה שהקשה
 בופ"ח ז"ל שא"ך אפשר שאמ"ל על יצחק שהוא
 חי שהרי יצחק חי ק"פ שנה והוא מת בשנת ק"ך
 ליעקב נאלף שקודם ירידה יעקב למלרים טשרה
 שנים מת יצחק והניח בלי"ע והביא משפ"י הרב
 ח"א ז"ל בדרך חריפות ומכ שהקשה עליו הרב
 ויאמר עזרא ז"ל עש"ב, ולעמיד קושיא מעיקרא
 ליחא והני חמיב על רוחב בינתם של הרבנים כח"ו
 ז"ל שהרי המדרש לא כתב שהשנטיס אמרו ליוסף

שילחק טווננו חי אלא אררכ רמו לו שהוא עת
 חכ לפי שיוסף ודאי לא נודע לו ממיחת יצחק
 שכיב בנית הקובר וכשנאו השנטיס ושאל להם
 ולמולדתם ואמ"ל שהם בני יעקב בנו של יצחק
 ולא כגידו לו ממיחתו שטוליא דיבה כוח כקיל
 וכשנאו עמם שנית ושאל להם על שלום אחיכם
 וחקים וכם השיבו לו שלום לעבדך אציו דוקא
 ולא אמרו לאציו בזקן אלא לאציו סחם דהיינו
 יעקב ובזה רמו לו מיהת יצחק וכוח ע"ד אומרם
 צ"ע ככהוא שמתו אציו ואמו וכששאל אבא
 קיים אמ"ל אימא קיימת ושאל עוד אימא קיימת
 והשיבוכו אבא קיים וזה בעבור שלא וליאו דיבה
 בן ג"כ עשו השנטיס על שאלת יוסף וזה פשוט
 מאד לעמיד בכונת המדרש ודוק.

וה"ה האוכל לפקדון לארץ וגו', רבינו מברחי
 ז"ל בפר"ק ע"ן חיים דע"כ ע"ד פי
 ח"ל שם כו"כ הוא צח"ג עדי"ו ויד הוא כ"ח
 וכ"ג בדעה עלמו, כ"א הם כ"ח במחשפטיס
 בנפשא, ויי"ו הוא יקוד דז"א הנקרא ר' זצירא שבו
 מתקבץ כ"ג ציקוד צקוד וכיר האוכל לפקדון
 לארץ כי הם ללורך המלכות ומופקדות צו ציקוד,
 כ"א הם כ"ג עלמן עכ"ל. ועש"ד דרבי"ק אפשר
 לרמוז בחיבת האוכל ר"ל הי אוכל חמשב פעמים
 אוכל יעלו גימט' פרכ הם חמשה אותיות מנלס"ך
 שהם גימט' פר ועם הי אותיותיהם יכיו פרכ
 שהם הם הגבורות כמ"ש רבינו ז"ל לעיל
 בדורש צ' וזכו שרמז והיר שהוא שם כו"כ צ"ה
 כרומז לכללות הכ"ח וכ"ג כח"ל ומכ"ה הי אוכל
 שהם כ"ג לשקדון לארץ שהיא המלכות כדברי
 הרב ז"ל.

פ' ויגש

אנכי ארד עמך מלרימה ואנכי אעלך גם עלה,
 לל"ד למכ כפל חיבת אנכי שהוליל אנכי
 ארד וגו' ואעלך, ואפס"ל צק"ד צד' אופנים פד"ס
 ע"ד הפשט הוא לשון חיבה כשפ"י רש"י ז"ל ע"פ
 יעקב יעקב שהוא לשון חיבה גם כאן כפל חיבת
 אנכי לפרסם חיבתו ית"ש ליעקב אפי"ב, וע"ד
 כרמז שירידת בגלות הוא מלד הדינים הקשים
 וע"כ אמר אנכי גימט' אף ארד עמך ואח"כ
 יתמחקו

גדול בשנים ממעט עכ"ז מוקדם משה צמטלה
וצניעות וא"כ כ"כ לגבי אפרים ומנשה לא יקפיד
על הקדמתו אפרים למנשה הצניח.

אופן שני עפ"י מ"ש רש"י ז"ל צ"י ואני צבואי
מפדן וגו' ח"ל ואע"פ שאני מטריח עליך
לכוליכתי ליקבר בארץ כנען ולא כך עשיתי לאמך
וכי וידעתי שיש בלבך עלי אבל דע לך שטפ"י
הדבור קצרה"כ שס שחכא לעזרה לבניו כשיגלה
אותם נציזרואדן וכיו עובדים דרך פס יולתת רה"ל
על קברה וזוכה ומבקשת עליכם רחמים שנאמר
קול צרחה נשמע וגו' והקב"ה משיבה יש שכר
לפטולחך נאום כי וגו' ושנו בניו לגבולס עכ"ז,
ונקדים עוד מ"ש רז"ל צטעס שמעב ואהרן לא
ונקפו לארץ ישראל ונקברו צמדבר כדי לזכות
עמכם דור צמדבר לעו"כ"ב, וצוה א"ש מה צרמו
לו משה ואהרן צתחילת דבריו לומר שאם תקחכל
צעניוס וצטעס שנקברו צמדבר מזה תדע נ"כ
הטעם שקברתי רחל אמך בדרך ולא בצנחטיה
לציה להם כדי שתהיה לעזרה לבניו וכוא כמו
קצורת משה ואהרן ממש צמדבר לזכות לישראל
כנז"ל וצוה לא יהיה בלבך עלי ודוק.

המלאך כגואל אותי וגו' איתא בצו"כ"ק דא
שכינתא דאזיל עמיב דצ"י ולא אעדי
מניכ ע"ש, ועפ"ז אפשר לרמוז דחיבת כמלאך
גימטי אל אדני שכוא שס כשכינה כנידע.

בן פרת יוסף בן פרת עלי עין, פרת וז'
תיבות יעלה חרפ"ז כמנין ד' כויות עקנ"ב
וג' אהיב ביודין צאלפין צככין שכם רל"צ ות"כ
ק"כ חרפ"ז ונדע שמדת יוסף כוא כיסוד שנקרא
כל שכולל כל האורות כעליונים להשפיע למלכות
וא"ש ככ"ב.

מטרה כציאה רבינו מברמ"א ז"ל, ג' פקיקים
שכלל א' ז' תיבות וכתובה כחמלעית
שכלל פסוק כוא וכוא, הא' מאשר שמנה להרי
וכוא יתן מעדני מלך. כצ' וגדיב נדיבית יבך
וכוא על נדיבות יקוב. וכו' אלדיס כצ"ן דרכה
וכוא ידע את מקומה. וכז"ל פירשה צענין הלקה
ע"ש, ולטנ"ד אפשר על עסק החורב שנקראח
להם שנאמר לנו לחמו צלחמי וחמלא ר"ת מ"אש-
שימנכ ליחמו וכו' ר"ת לשמו דכיינו עסק החורב
לשמו ית' וצוה ויכח מאובר ישמנה לחמו דכיינו
חורתו שמנכ ועריבה ואזי יוכה לחדש חדושים
צחורב

יחמתקו כדויניס ויחפצו למדת כרחמים ואז
זעלו מן כגלות ע"כ אמר ואנכי גימטי אני כי
שכוא רחמים אעלך גם עליה. וע"ד הדרש יובן
עפ"י מ"ש רז"ל שקיבת גלות מלרים על שירד
חאע"ה למלרים צלח רשית לכך נשחטצדו צניו
צמלרים והיינו משום שאקור ללאת מא"י לח"ל
ופשוט שאין זה עיקר טעם גלות מלרים אלא
סיבה קטנה מכל כסיבות יען שאחע"ה ירד
למלרים לצורך צעבור הרעב וצוה חין איקור ללאת
דק לגודל קדושת חאע"ה וחסידותו נחשב לו
לחטא וצביצו נשערה מאד וע"כ כוליא כקנ"ה
את ישראל קידס הזמן ולא כשלימו התי שנה.
וזכו שח"ל כקב"ה ליחע"ה אנכי חרד עמך
מלרימה ומזה תדע שאין אקור ללאת מא"י לח"ל
אם כוא לצורך וע"כ ואנכי אעלך גם עלי קיכ"ז
ואין לריך להשלים התי שנה כנז"ל, וע"ד כסוד
קודע מכוכ"כ שמדת המלכות כוא שירדה צגלות
עם ישראל וכגאולה היתה עלד כנינה אימא
טילאה דאית צה חמשין חרעין וע"כ נזכר חמשין
זמנין ולי"מ צחורב וע"כ אמר אנכי דכיינו מלכות
חרד עמך ואנכי שהיא צינה אימא טילאה אעלך
גם עלי דאית צה חירו דכולא כנודע ודוק.

כ"י עוד' חמשי שנים רעב, ק"ת שדי למפרע
צא לרמוז שלמפרע כקב"ה יבטל
גזירת הרעב ויאמר די ללרה וכשפ"י רש"י ז"ל
ע"פ ואל שדי יתן לכס רחמים מי שאמר לעולמו
די יאמר ללרותי די שט"כ כזכיר שס שדי גם
פה רמו שס שדי צק"ה שיפסק הרעב וכמו שכן
היב צרחה יעקב אע"ה למלרים כמ"ש רז"ל.

פ' יחזי

אל שדי נראה אלי צליז בארץ כנען, כי רבינו
מברמ"ו ז"ל צליקו"ת חז"ל כאן נרמו
משה ואהרן שהוא אל שדי גימטי משה וראה
אותיות אהרן עכ"ל, ולל"ד מה ענין משה ואהרן
לכאן ואפשר לענ"ד בדרך פשוטה צבי אופנים,
הא' לפי שר"ה יעקב אע"ה להשום אפרים לפני
מנשה צצרכה ומל"נו שיוסף כקפיד ע"ז כמ"ש
לא כן חצי כי זה הבכור וגו' ע"כ קודם כל דבר
רמו לו משה ואהרן ור"ל הביטה וראה כגם שאהרן
(ג)

בחורב פריצים מדעמו ח"א וכו' יתן ממדני
 מלך מלכו של טולם שכקדיש שמה ומתמנג בחיודשים
 שלו כמיש צוביק, ונדוע שכחורב לשמה לריכב
 די דברים וכו' ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולכן
 אמר ונדוע נדיבות יפן שיהנדב ללמד לאחרים
 ויפן אחסם לכדריכס לעבודת השיית אך בחנאי
 וכו' על נדיבות יקום שיכיכ גאכ דורש ונאה
 מקייה ולא יוכלו לומר לו טול קורב וכו' וגם
 שזכ מתנאי פסק כחורב לשמה לשמור ולעשות
 וזהו על נדיבות יקום ופי"ז יכב לגלוח לו רזי
 חורב וכמיש ר"מ זיע"א נפ"ו דאבות כל בעוסק
 בחורב לשמה זוכה לדברים ברב ומכלל ומגלון
 לו רזי חורב ח"א אלדים כבין זרכה של החורב

דכיינו כנסתרות לכו אלדיונו ושכ"ז וכו'. ר"ל
 באיש כחי ידע את מקומה כיון שהוא עוסק
 בחורב לשמה.
יששכר חמור גרם, הנה בקיית כחוצה חמר
 חקר וי"ו ואפ"ל בקי"ד דידוע שיששכר
 כיכ טוסק בחורב ושכרו ש"י טולמות כמיש
 להנחיל אובכי יש ורמוז בשמו יש שכר ואמרו
 רז"ל שעיבד עסק בחורב הוא קיום המלוח לשמור
 ולעשות וכאומר אין לו אלא חורב אפי"ח חורב אין לו
 וע"כ כשרמו השכר בשמו באומרו יש שכר גמר
 ואמר ששכר הזה חמר גרם ר"ל רמי"ח מייע
 הם גרמו אותו בשכר וע"כ כחוצה חמר חקרה
 וי"ו לרמוז לרמי"ח מייע כנז'.



פרשת וירא

וה' המטיר על קדום וגוי כתב רש"י ז"ל כי
 שנאמר וכו' הוא וב"ד וקשה כשי"ח ז"ל
 ח"ל וא"ח למכ הקדים הב"ד קודם כי ולק"מ
 דכ"ד לא נכתב בכדיא בקרא רק נרמז צלות
 וי"ו דוכי וא"ח איך אפשר להקדים כי קודם כ"ד
 במלכ אחת עכ"ל, ולענ"ד כטעם עפ"י מכ דק"ל
 שבדינו נפשות מחילין מן הלד דכיונו מן הקטנים
 וע"כ הקדים כ"ד שפקי הדיון והקנ"ה כסכים
 על ידם והיינו וכו' הוא וב"ד ודוק.

פרשת תולדות

ויריבן רוסי גרר וגוי לאמר לנו במים וגוי
 כה"ג חיד"א ז"ל בפי פ"ד כביא דברי
 כרמז"ן ז"ל שפי דאלו הבארות רמו לבי צתי מקדשות
 וחורבן וצית שלישי שיצא כ"א וכו' ז"ל פי רוב
 גרר הם קיעת כסטי"א שגוררים את האדם לעזרה
 עם רוסי ילחק הם מליני יושר על ישראל וכו'
 ואמנם בעונות ישראל גבר אויב וגדלך קטיגוריא
 ויאמרו רוסי גרר קיעת כסטי"א לנו במים כלומר
 כל החסד נכסף לדיון בעונות ישראל וזכו לנו
 גימטי אלדים במים רומז לחסד שהחסדים נכספו
 לדיון וכו' וכשיצא בגואל כ"א יקחלק כשטן ע"י

באחדות ובחשוכה ויאמר כי עמך כרמיז כי לנו
 הוא עלמו כביכול ומיחק כדיון כרמז צחיבה לנו
 גימטי אלדים ופריוו בארץ וכו' עכד"ק, יעפ"ד
 דרכ"ק אפשר לרמז באומרו כרמיז כי לנו דכיונו
 שנחרחז שם אלדים ונעשה במיליא ציוד"ן שהיא
 גימטי צרחמים כנדע ונכפכה מזה"ד למזה"ר
 ע"י אחדות ישראל ובחשוכה כד' הז"ל ודוק.

השמטה

בראשית

ויצא אלדים את הרקיע, איתא בב"ר ח"ל זה
 אחד מן המקראות שברעים בן זומא את
 בעולם ויעש אחמכ וכלא במאמר בן הוי בדבר
 כי שמים נעשו וברוח פיו כל לבאם עכ"ל וכו'
 חמוכ דאם כפקוק קשה לו למכ ירעוש את
 בעולם ואיך אפשר להרעים בעולם, ואפ"ל כפי"ד
 דכוכ אעפי בעולם חושבים שבדבור אין בו ממש
 כיון שאין בו שום מעשה אלא דברים בעלמא
 וע"כ אין זכרים מלדנר דברים בטלים ולכ"י
 ושקר וחנופה וכיוצא מדברים האקורים אבל ממכ
 שאלינו במעשה בראשית שנצראו בדבור ואמורה
 ועכ"ז ראונו צרקיע שכתוב בו ויעש אלדים את
 הרקיע כלשון עשיה מזה וראה שבדיבור נחשז
 לפעולה גדולה כמו במעשה ממש חכו שרמז בן
 זומא במכ שהקשה קראי אכדיו דכתיב ויעש
 אלדים את הרקיע וכתיב בדבר כי שמים נעשו
 אחמכ ? אי"ו משום שבדבור הוא מעשה ממש
 וצזכ לימדנו מוקר גדול וברעים את בעולם שאינם
 זכרים בדבור, וע"י להרצ פרצי נחל ז"ל עפ"י
 קרוב לזכ באו"א.